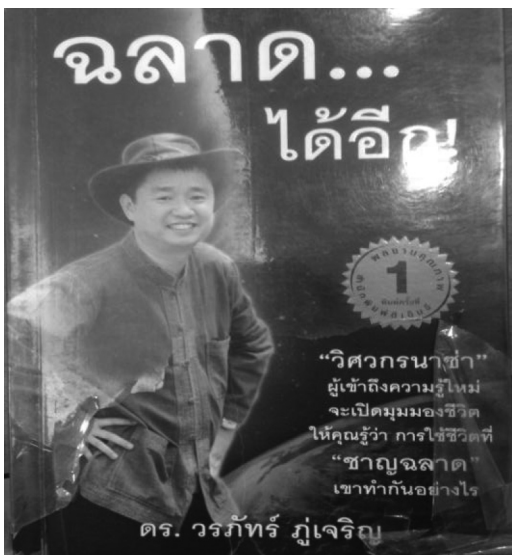

แนะนำหนังสือ ฉลาดได้อีก

โดย บุษกร วัฒนบุตร*

วรภัทร์ ภูเจริญ, ผู้แต่ง

จากวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนพัฒนา ฉบับที่ 8 เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในสังคม ช่วยแก้ปัญหาการพัฒนาที่ขาดความสมดุลคือ **เศรษฐกิจดี สังคมมีปัญหา การพัฒนาไม่ยั่งยืน** ซึ่งการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงเป็นลำดับ ในช่วง 2 ปีแรกของแผนพัฒนา ฉบับที่ 7 ป่าไม้ยังคงถูกทำลายลงถึงปีละ 1 ล้านไร่ ที่ดินทำกินถูกชะล้างพังทลายคุณภาพของแม่น้ำ ลำคลองเปลี่ยนแปลงจนไม่สามารถจะนำมาใช้ประโยชน์ได้อีกต่อไป สิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมลงทั้งในด้านคุณภาพของอากาศ ปริมาณฝุ่นละออง รวมทั้งเสียงในเขตกรุงเทพมหานครและ

เมืองหลักในภูมิภาคนั้นได้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทยโดยทั่วไปอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้การพัฒนาที่ไม่ได้คำนึงถึงต้นทุนและการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติรวมทั้งมองข้ามการพัฒนาคุณค่าของความเป็นคน ละเลยภูมิปัญญา และวิถีชีวิตความเป็นอยู่บนพื้นฐานของความเป็นไทย จะส่งผลต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในอนาคตดังนั้นในการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของคนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย มีค่านิยมที่ดีงามและมีจิตสำนึกที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ประกอบด้วยการส่งเสริมให้ประเทศมีโครงสร้างประชากรที่เหมาะสม และมีการกระจายตัวของประชากรที่สอดคล้องกับศักยภาพและโอกาสการพัฒนาในแต่ละพื้นที่ของประเทศ การปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ด้านการพัฒนาจิตใจให้เกิดผลในทางปฏิบัติการพัฒนาสติปัญญาและทักษะฝีมือแรงงานให้คนไทยทุกคนมีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงขึ้นในกระบวนการผลิตและสามารถปรับตัวได้กับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งการพัฒนาสุขภาพและพละนาถมายที่มุ่งเสริมสร้างโอกาสให้คนไทยทุกคนมีสุขภาพดีถ้วนหน้า และมีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันโรค “ฉลาดได้อีก” จึงเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ต้องการแบ่งปันเรื่องราวดี ๆ เพื่อสร้างให้ทรัพยากรมนุษย์มีทั้งความรู้ทางโลกที่เกิดจากการทำงานทางโลกบูรณาการกับ

* อาจารย์ประจำหลักสูตรพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ และหลักสูตรพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ความรู้ทางธรรมที่เกิดจากการปฏิบัติ อันเป็นการสร้างภูมิปัญญาใหม่ที่ทำให้ทรัพยากรมนุษย์ไม่ละเลยแหล่งความรู้ที่เรียบง่ายและเป็นปัญญาที่ยิ่งใหญ่ สามารถนำมาประยุกต์กับการดำเนินชีวิตได้อย่างสมบูรณ์ทั้งกายและใจ

หนังสือ **“ฉลาดได้อีก”** ของ ดร.วรภัทร์ ภูเจริญเล่มนี้ผู้เขียนได้แบ่งเป็น 13 บท ได้แก่ บทนำ นำเสนอถึงคณวาทกรรมกระดานชีวิต เป็นการกล่าวถึงการวางแผนชีวิตอย่างมีระบบ ซึ่งสร้างโดยปัจจัยที่เรียกว่าความขยัน ความไม่รู้จักด้วยการพบปะผู้คนที่มีความคิดหลากหลายถือว่าเป็นการเปิดกว้างให้ตนเอง เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ไม่จำกัดวงชีวิตของตนเองไว้ในโซนที่ปลอดภัย ต้องมีการกล้าคิดใหม่ ทำใหม่ กล้าค้นหาตัวเอง รู้จักตนเอง รู้จักคนอื่น อันเป็นหลักในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขั้นแรกด้วยการพัฒนาตนเอง

บทที่ 1 **ฉลาดได้อีก!** ถ้ารู้จักปัญญาฐาน 3 นำเสนอถึงการพัฒนาตนเองด้วยการทำจิตให้ว่าง เพื่อสร้างปัญญาให้กับตนเอง ไม่ตัดลิดคนอื่น แต่เน้นหนักในการพิจารณาตนเอง จนเกิดตัวรู้ และวิชา ด้วยการค้นหาตัวเองด้วยการพิจารณาดูกาย และใจของตนเอง โดยนำเสนอฐานของปัญญา 3 ฐาน อันได้แก่ ปัญญาที่ฐานกาย เรียกว่า Sensing เป็นการศึกษาที่ร่างกายของเรา เป็นความรู้ที่ต่างกันต่าง ๆ ที่ร่างกายรู้ ไม่ใช่การคิดเอาเอง , ปัญญาที่ฐานใจ เรียกว่า Feeling เป็นเรื่องราวรับรู้ทางอารมณ์ และ ปัญญาที่ฐานคิด เรียกว่า Thinking เป็นการใช้สมอง คิด วิเคราะห์ ใคร่ครวญ พิจารณาไปเรื่อย ๆ บ่อย ๆ จนเกิดร่องความคิดใหม่ อุปนิสัยใหม่ มีสติต่อเนื่อง เกิดการผ่อนคลาย จิตสงบ ปัญญาที่เกิดอันเป็นความฉลาดทางธรรม ซึ่งมีผลมาจากการเปลี่ยนร่องความคิดทางกายไม่ให้เกิดอาการจิตไม่สงบ

บทที่ 2 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าถึงเขต ลังเกต ลังเกต ลังเกต รู้ รู้ รู้ นำเสนอถึงประโยชน์ของการฝึกสังเกต ว่าถ้าเรามีการสังเกต เราจะมปัญญา เนื่องจากเราจะมีเวลาหยุดคิด จิตจะว่างเพื่อคิด จะเกิด Positive Thinking ซึ่งเป็นการคิดบวก จิตจะสงบ เราจะพิจารณาเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยการมองในแง่ดี และมองตามความเป็นจริงได้ในที่สุด เข้าลักษณะของสติมาปัญญาเกิด และเมื่อปฏิบัติงานในองค์กร ก็จะเป็นองค์กรที่ใช้พุทธวิธีในการบริหารจัดการองค์กร ซึ่งชาวตะวันตกเรียกว่า Learning Organization เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ คือเรียนให้มีสติ ให้เจอผู้รู้ ให้ค้นหาผู้รู้ของตนเองให้เจอ อันเป็นการพัฒนาตนเอง

บทที่ 3 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าห้อยแขวนคำพิพากษานำเสนอถึงการไม่ด่วนตัดสินใจ แต่ให้พิจารณาถึงความต้องการที่แท้จริง ในเวลาที่จิตสงบ และลมหายใจปกติ พิจารณาอย่างแยกคางตามหลักโยนิโสมนสิการที่พุทธศาสนิกชนยึดถือเป็นสรณะ และเพื่อให้ได้การเรียนรู้ที่รู้ตามความเป็นจริงอย่างมีสติ

บทที่ 4 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าฟังให้จบ ไม่ใช่สักแต่ว่าได้ยินนำเสนอถึงประเด็นของการปล่อยวาง ด้วยการฟังให้ครบโดยปราศจากความคิดจรและความคิดปรุงแต่ง โดยวิธีการสร้างภูมิฐานที่เรียกว่าการสร้างสติที่ฐานกายและฐานใจ อันจะก่อให้เกิดปัญญาที่มากเมื่อกายผ่อนคลาย จิตสงบ เกิดการรู้จริงตามความเป็นจริงในที่สุด อันเป็นการสร้างสิ่งที่มีค่าให้แก่สังคม คือความรัก ความเข้าใจ ความผูกพันกับสภาพแวดล้อม ก่อให้เกิดภูมิปัญญาในแขนงต่าง ๆ ซึ่งในประเด็นนี้อาจส่งผลให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ที่เรียกว่า Knowledge base society

บทที่ 5 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าปรับระบบการศึกษาของตนเองนำเสนอถึงประเด็นการพัฒนาตนเองด้วยการฝึกฉลาดตั้งแต่เด็กด้วยการเรียนรู้ กาย ใจ ก่อนที่จะไปคิดอย่างอื่น โยควรเริ่มด้วยการพัฒนา

ทรัพยากรมนุษย์ให้มีความฉลาดตั้งแต่อายุ 0-7 ขวบ อันเป็นการเปิดพื้นที่ในการเรียนรู้ให้เด็กในการฝึกปัญญาฐานกาย ส่วนอายุ 7-14 ขวบ ฝึกปัญญาฐานใจ เนื่องจากเด็กวัยนี้จะมีการเรียนรู้เรื่องอารมณ์ความรู้สึก ถ้าฝึกบ่อย ๆ จะไม่เกิดปัญหาที่เรียกว่าปมในใจ และสุดท้ายอายุ 14-20 ปี ฝึกปัญญาฐานคิด คือเป็นช่วงเวลาที่คล้ายการสนทนากับนักปราชญ์ โดยควรใช้กิจกรรม Dialogue หรือสุนทรียสนทนา ซึ่งเป็นการสนทนาแบบเอาใจเขามาใส่ใจเรามาแทนการท่องจำ

บทที่ 6 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าหัวใจเสียบ้างนำเสนอถึงประเด็นการหยุดคิดเพื่อก่อให้เกิดความรู้สึก เอาสติมาอยู่ที่กาย จนก่อให้เกิดการรู้ และรู้อย่างมีสติ ด้วยการอ่อนน้อมถ่อมตน การหมั่นเหลียวใจ การยอมรับความคิดเห็นต่าง การไม่ด่วนตัดสินใจ การพิจารณาอย่างถ่องแท้ การไม่เปรียบเทียบ การกล้าหาญกับสิ่งที่เป็นประโยชน์ และการหมั่นหาความรู้อยู่ตลอดเวลา

บทที่ 7 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าเราทำซ้ำ ๆ โดยไม่ต้องคิดนำเสนอถึงประเด็นการทำซ้ำ ๆ อันจะก่อให้เกิดการจำในระดับฐานกาย เป็นความจำในระดับจิตสำนึก มีผลต่อการได้ทักษะ เช่นการมีสตินานและต่อเนื่อง ด้วยการการศึกษาแนวเน้นธรรมชาติ กิจกรรมที่ต้องใช้ช่วยระมัดระวัง ทำซ้ำ ๆ ด้วยการฝึกซ้ำ ๆ สังเกตซ้ำ ๆ กับสิ่งที่เกิดรอบตัวเรา จนกระทั่งเกิดความรู้จริงตามความเป็นจริง

บทที่ 8 **ฉลาดได้อีก!** ถ้ามีครูบาอาจารย์นำเสนอถึงประเด็นการฝึกต่าง ๆ จำเป็นจะต้องเจอ Coach ที่ดี ที่ถูกต้อง มีครูหรือเป็นศิษย์ของบุคคลที่เข้าถึงสัจธรรมก่อน เห็นจริงตามความเป็นจริงก่อน มีกำลังสติ มีฐานกาย ฐานใจที่ดี เป็นแหล่งกำเนิดความรู้ที่ค้นพบได้ด้วยตนเอง เป็นผู้ที่มีสติ เป็นบัณฑิตตรงตามมงคล 38 ที่ว่าด้วยการคบบัณฑิตและห่างไกลคนพาล โดยบัณฑิตที่แท้จริงจะต้องสร้างสติตัวเองให้เต็มกายก่อน จึงจะสามารถชี้แนะให้ผู้อื่นสร้างสติได้

บทที่ 9 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำนำเสนอถึงประเด็นการดูแลตนเองไม่ให้เกิดการเสื่อมทางปัญญา ได้แก่การไปเรียนในสิ่งที่ไม่เคยเรียนมาก่อน โดยเฉพาะกิจกรรมที่ต้องใช้ทักษะเกี่ยวกับมือและเท้า ใช้ฐานกายในการฝึก เช่นกิจกรรมวาดรูป ยิงธนู ซึ่งยิ่งวาด จิตยิ่งโล่งโปร่งสบาย คิดดี ทำดี รู้หรือมีสติแบบสบาย ๆ ไม่ต้องเกร็ง เป็นศิลปินที่เข้าถึงสัจธรรม ซึ่งก่อให้เกิดการเห็นความคิดและจิต เราจะเห็นความคิดของเราได้ชัดเจนขึ้น ผ่านการเผชิญกับสภาวะจริง กระบวนการจริง เรียนรู้จริง ไม่ต้องมาจดจำ

บทที่ 10 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าคุณเคารพความแตกต่างของความคิดผู้อื่นนำเสนอถึงประเด็นการพิจารณาในการเคารพความคิดซึ่งกันและกัน โดยการเอาประสบการณ์มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มาศึกษาซึ่งกันและกัน เคารพความเห็นที่แตกต่างกัน ซึ่งในสมัยนี้เรียกว่าเป็นองค์กรเรียนรู้ เป็นองค์กรที่มีการรับฟังกัน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ก่อให้เกิดนวัตกรรม

บทที่ 11 **ฉลาดได้อีก!** ถ้ารู้จักการยุทธศาสตร์ชีวิตนำเสนอถึงประเด็นการตั้งคำถามว่าเราเกิดมาทำไม หรือตายแล้วไปไหน ชีวิตนี้อะไรเป็นแก่นแท้ โดยค้นหาความหมายหรือสัจธรรมของชีวิตด้วยการคบบัณฑิต ทำใจให้โปร่งใส อยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมแก่การทำความดี เรียนรู้เรื่องทาน ศีล สมาธิ ภาวนา ลดละ เลิก สิ่งที่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน หล่อเลี้ยงจิตใจผู้คน โดยอยู่รอด อยู่ร่วม และอยู่อย่างมีความหมาย

บทที่ 12 **ฉลาดได้อีก!** ถ้าทำกายให้ผ่อนคลาย ทำจิตใจให้โปร่งใสนำเสนอถึงประเด็นการ

พิจารณาลมหายใจ ด้วยการกลับมาที่ฐานหรือกรรมฐาน คือการกลับมาดำรงที่ฐานกาย ดูกาย สังเกตกาย จากหนังสือ **“ฉลาดได้อีก” สามารถอธิบายได้ตามการพัฒนาของพระพุทธศาสนา** อันได้แก่ **การภาวนา** ซึ่งเป็นการทำให้เป็นให้มีขึ้น ด้วยการฝึกอบรมและการพัฒนา โดยการพัฒนาที่มีอยู่ 4 ประเภท ได้แก่ 1. **กายภาวนา** ได้แก่ การเจริญกาย พัฒนากาย การฝึกอบรม ให้รู้จักติดต่อกับสิ่งทั้งหลายภายนอกทางอินทรีย์ทั้งห้าด้วยดี และปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นในทางที่เป็นคุณ มิให้เกิดโทษให้กุศลธรรมงอกงาม ให้กุศลธรรมเสื่อมสูญ การพัฒนาความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ 2. **ศีลภาวนา** ได้แก่การเจริญศีล พัฒนาความประพฤติ การฝึกอบรมศีล ให้ตั้งอยู่ในระเบียบวินัยไม่เบียดเบียนหรือก่อความเดือดร้อนเสียหาย อยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้ด้วยดี เกื้อกูลแก่กัน 3. **จิตตภาวนา** ได้แก่การเจริญจิต พัฒนาจิต การฝึกอบรมจิตใจ ให้เข้มแข็งมั่นคง เจริญงอกงามด้วยคุณธรรมทั้งหลาย เช่น มีการเมตตา มีฉันทะ ขยันหมั่นเพียร อดทน มีสมาธิ และสดชื่นเบิกบาน เป็นสุขผ่องใส และสุดท้าย**ปัญญาภาวนา** ได้แก่การเจริญปัญญา พัฒนาปัญญา การฝึกอบรมปัญญา ให้รู้เข้าใจสิ่งทั้งหลายตามเป็นจริง รู้เท่าทันเห็นแจ้งโลกและชีวิตตามสภาวะ สามารถทำให้เป็นอิสระ ทำตนให้บริสุทธิ์จากกิเลสและปลดปล่อยพ้นจากความทุกข์ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ด้วยปัญญา

โดยหนังสือ **“ฉลาดได้อีก” จะเป็นแนวทางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามแนวพระพุทธศาสนา**ซึ่งต้องพัฒนาร่วมกันหลายอย่างเช่น การพัฒนากาย การพัฒนาจิต การพัฒนาปัญญา เข้าด้วยกัน จึงจะเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยไม่แน่นอนอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความคิดพื้นฐานทางพระพุทธศาสนาที่มองว่า เมื่อมนุษย์อยู่ในระบบความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัยของธรรมชาติ ชีวิตและการกระทำของมนุษย์ก็ย่อมเป็นไปตามระบบความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัยนั้น เพราะฉะนั้น มนุษย์ทำอะไรขึ้นมา ก็มีผลในระบบเหตุปัจจัยนี้ กระทบต่อสิ่งภายนอกบ้าง กระทบตัวเองบ้าง และในทำนองเดียวกัน สิ่งที่เกิดขึ้นภายนอกก็มีผลกระทบต่อตัวมนุษย์ด้วย คือทั้งในมุมนกิริยาและปฏิภาณ ตัวเองทำไปก็กระทบสิ่งอื่น สิ่งอื่นเป็นอย่างไรก็มากระทบตัวเอง ข้อสำคัญคือมองไปให้ครบตลอดทั้งระบบความสัมพันธ์นี้ ว่าชีวิตและกิจกรรมการกระทำของตนเอง ทั้งเป็นไปตามระบบเหตุปัจจัยแล้วก็ทำให้เกิดผลตามระบบเหตุปัจจัยนั้นด้วย รวมทั้งมนุษย์เป็นสัตว์ที่ฝึกได้ และต้องฝึก ทางพระเรียกว่าเป็นหัมมะ คือเป็นสัตว์ที่พัฒนาได้ ข้อนี้ถือว่าเป็นความคิดรากฐานที่สำคัญที่สุด การเกิดระบบจริยธรรมในพระพุทธศาสนาขึ้นมาก็เพราะถือว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่ฝึกได้และต้องฝึก หลักนี้เป็นแกนสำคัญของจริยธรรมในพระพุทธศาสนา ซึ่งทำให้จริยธรรมมีความหมายเท่ากับการศึกษา และเพราะเหตุที่มนุษย์เป็นสัตว์ที่ฝึกฝนพัฒนาได้ จริยธรรมจึงเป็นระบบที่มีความประสานกลมกลืน เช่นทำให้จริยธรรมกับความสุข เป็นสภาพที่พัฒนาไปด้วยกันได้หรือเป็นจริยธรรมแห่งความสุข หลักการนี้ถือว่า ความประเสริฐของมนุษย์อยู่ที่การฝึกฝนพัฒนา ถ้าไม่พัฒนาแล้วมนุษย์ไม่ประเสริฐ และมนุษย์นั้นเมื่อพัฒนาแล้วสามารถเข้าถึงอิสรภาพและความสุขได้จริง อันนี้เป็นข้อยืนยันของพระพุทธศาสนาว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่พัฒนาได้จนประเสริฐสุดเข้าถึงอิสรภาพและความสุขได้จริง โดยเครื่องวัดการพัฒนาของมนุษย์ที่แท้จริง จะเป็นการที่พัฒนาความสามารถยิ่งขึ้น ๆ จนส่งผลทำให้ความเป็นอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลายเกื้อกูลเอื้อประโยชน์แก่กันมากขึ้น เบียดเบียนกันน้อยลง และก่อให้เกิดโลก สังคม ชุมชนที่อุดมสมบูรณ์งดงามอย่างยั่งยืนภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่าง

มากมายหลายด้านขององค์กรต่าง ๆ ได้มีความพยายามในการสร้างและพัฒนารูปแบบต่าง ๆ ในการบริหารงานหรือการนำเอาเครื่องมือต่าง ๆ ในการพัฒนาองค์กรมาใช้เพื่อสร้างประโยชน์ให้กับองค์กรทั้งสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันสร้างความเจริญเติบโตให้กับองค์กรสร้างความสามารถในการปรับตัวต่อสภาพการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา วิธีการที่จะรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงนี้คือทุกประเทศทุกองค์กรต้องเร่งสร้างภูมิคุ้มกันการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้โดยการเร่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development) เพื่อสร้างศักยภาพด้านทุนมนุษย์ (Human Capital) ให้เกิดขึ้นในทุก ๆ ระดับของสังคมแบบใหม่เป็นแหล่งในการสร้างความสามารถในการแข่งขันที่สำคัญขององค์กรซึ่งถ้ากล่าวถึงทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรอาจมองได้ว่าหมายถึงคนที่มีทักษะสูงมีความคิดสร้างสรรค์มีแรงจูงใจมีความร่วมมือกันและเป็นบุคคลที่รอบรู้ซึ่งเข้าใจถึงกลไกของสภาวะแวดล้อมในการดำเนินงานขององค์กรและนำองค์กรไปสู่การแข่งขันได้มีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์การสร้างคุณค่าและการแข่งขันขององค์กรและเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าวพวกเขาจะต้องเรียนรู้และพัฒนาอย่างต่อเนื่องมีการแบ่งปันการบูรณาการและการใช้ความรู้ทั้งในระดับของส่วนบุคคลและในกลุ่มผู้ร่วมงานเพื่อสร้างศักยภาพในการแข่งขันขององค์กรการสร้างนวัตกรรมใหม่และกระบวนการในการดำเนินกิจการที่รวดเร็วและเชิงรุกโดยมีเป้าหมายอยู่ที่ความสำเร็จขององค์กรทั้งในปัจจุบันและอนาคตซึ่งความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างความสามารถในการปฏิบัติงานของคนในองค์กรกับผลปฏิบัติงานขององค์กรองค์กรไหนมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีศักยภาพมีการพัฒนาขีดความสามารถในแต่ละคนให้เพิ่มมากขึ้นอย่างหลากหลายรวดเร็วมีการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้กันในองค์กรและระหว่างบุคคลเพื่อต่อยอดความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ อยู่เสมอก็จะทำให้องค์การนั้นสามารถแข่งขันได้และเกิดความคุ้มค่าในการลงทุนในท่ามกลางความท้าทายของการบริหารในยุคของการแข่งขันด้วยทรัพยากรมนุษย์หรือ “คน” จึงเป็นต้นทุนสำคัญขององค์กรในการทำให้้องค์การบรรลุเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์และตอบสนองต่อสภาพการเปลี่ยนแปลงที่ปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลาการสร้างทุนมนุษย์ในองค์กรผู้บริหารจึงต้องพัฒนาความรู้ขั้นสูงอย่างต่อเนื่องทั้งด้านทักษะและประสบการณ์ในการทำงานโดยการจำแนกการสรรหาและการคัดเลือกคนที่มีความรู้ความสามารถสูงสำหรับการทำงานขณะเดียวกันผู้บริหารต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจกระบวนการพัฒนาทุนมนุษย์ที่ดีพอเพื่อให้การพัฒนาทุนมนุษย์เป็นไปได้โดยถูกทิศทางและสามารถดึงศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรออกมาใช้ผลิตผลงานได้อย่างเต็มที่เพราะการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นการพัฒนาด้านความรู้ทักษะและความสามารถของแต่ละบุคคลที่นำมาสู่การสร้างคุณค่าให้กับองค์กรถ้าหากว่าปราศจากกำลังคนที่มีความสามารถองค์กรจะประสบกับความยุ่งยากอันเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จขององค์กรได้

เอกสารอ้างอิง

วรภัทร์ ภูเจริญ. (2553). **ฉลาดได้อีก**. กรุงเทพฯ : ดีเอ็มจี.